

LA TUIES

—No, senyor, no sóc ni casada, ni vídua: sóc soltera. Així cada dia puc variar i ésser soltera, vídua o casada.

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL F.LAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
ISALE HOY!

Nuestro programa: Sordidad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta se fué a Francia no se cuando vendrá

(Roger de Flor, 22, 3-2)

Postal que escribe Doumergue a Rufasta, contristado de que el parlamentarismo le tenga frito y tostado.

(Hay una vista de los baños de Trouville, Belleville y Riudevittles.)

Réplica que el gran Rufasta

ha mandado por correo, prometiéndole la ayuda pa salir de este jaleo.

Mi querido presidente de la nación inmortal;

Si yo fuera un zascandil un ceba y un carcamal, haría mucha forrolla enseñando la postal con que vos me habéis

[honrado, diciéndome hasta genial.

Me he quedado emulsio-

[nado y el cor me hacía trap

[trap, y en celebración del ca-

[so, comí dos libras de rap.

Queréis que vaya a París a ver cómo está el hervido que al franco desde hace

[tiempo tiene ya medio molido.

Iré si es vuestro deseo aunque estoy muy

[enfeinado, pero ya sabéis que Francia

Si me dejáis gobernar, a mí siempre me ha tirado. tomaré sanas medidas, pues llevo dos medias

[canas cuidadosamente hervidas.

Ya veis que soy previsor y que me sangro en salud para poder contener

de la infiación el alud. Me acompaña en el viaje la señora Liberata,

que es una chica discreta que no os dará pas la lata.

Esconded las criaturas,

que Rufasta va a llegar y en menos que canta un

[gallo todo lo quiere arreglar.

Haced fuerza luminarias, traedme "sergents de

[ville" y procurad que mi nombre

donde quiera vaya, brille. Recados a Poincaré

y demás ministeriales y a las chicas del

["Moulin" tan bellas y esculturales.

Mandad y disponer [siempre

de este vuestro servidor que atiende por

["Eleuterio" "Rufasta" y

["Plantalamor".

Con motivo de tan señalado triunfo de Rufasta,

el amo ha acordado regalarle un carro, para que

vaya tirando; el amo del "Bar Tola", un sidral; la

mamá, un retrato de la Mercedes, con dedicatoria y todo; Junoy, un discurso; y Solsona, una chica del "Cómico", vivita y meneándose como el arte que belluga.

En el momento de la marcha de Rufasta, que salió por el tranvía de caballos del Pueblo Nuevo, asistió una distinguida y numerosa concurrencia que no detallamos porque necesitaríamos de aquello más espacio y el espacio da el vértigo.

(Roger de Flor, 22, 3-2)

[fasta, de LA TUIES directeur, aquí tots estem fichus

si és que vos no ho arre-

[gleu. El pobre franc puja i bai-

[xa com una meuca de preu

un dia de molta feina que tingui de dar recreu.

Vos, que sou un home [llest

i que, al tanto, mai badeu, tal vegada ens posariu

un xic a tó. Si creieu

que l'idea és encertada, cher confrère, ja ho sa-

[beu, és qüestió de pendre el

[tren i cap aquí dalt pujeu,

i això no és fer la figura popular a tot arreu

d'un embutit ple de carn prohibida pel jueu.

De pas que amb calma i

[paciència aquest malalt vos mireu,

per molts francs i poques [peles

molta barrila fareu. A

Montmartre, a la Vi-

[llette, Robinson, a tot arreu.

Se vos espera amb ànsia

[boja a veure si ens ajudeu,

per lo que vos dirà merci i tot el que vos voigueu,

aquest admirador humil de les obres que vos féu i que vos estreny la mà no dubtant de que vin-

[dreu.

Gaston Doumergue Adrega: Cabaret Bleu.

París

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

La famosa revista

YES - YES

La revista de les magnificències

OUI - OUI

El millor espectacle de Barcelona

CONCERT

APOLO

APOLO - PALACE

Gran èxit de

Carmen Fontana

Marguerida Vila

i del modern

TABARIN

en els jardins i gloriets

GRAN BALL

CONTINUAT

FOLIES BERGERE

El music-hall de las familias

Continuen els gran èxits de

DE PAGES A COMERCIANT

La millor revista que es representa al Paral-lel

Consumacions econòmicas Esmerat servei de

Restaurant

POMPEYA

El music-hall més divertit de Barcelona

Tots els dies espaterrants èxits de les artistes

PEPITA IBELTY

ZOE — DORITA

en

LA REVUE DEL POMPEYA

Barcelona, 28 de juliol de 1926

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Un gelat interessant

L'ALTRE dia vàrem anar a veure en "Juanito". En "Juanito", com sap tota la "corridologia" barcelonina, és en Marsans, aquell senyor que va comprar "La Tribuna" per esport i per esport hi va estar a punt de deixar-hi les dents, no pas per culpa dels que l'escrivien, sinó per altres causes que no són del cas.

Al cafè de Novetats, on l'home estava recordant els seus bons temps, vàrem llegir la carta de gelats. Un d'ells es nomena així: "Luna de miel con gotas".

Si en "Juanito" ens convida, l'anirem a tastar. Tindriem curiositat per sapiguer aquestes gotes de què són!

El negoci és el negoci

NO fa gaires mesos, es va publicar a Barcelona un llibre, signat per un reputat comediògraf, excelent novel·lista i millor company, en el que es satiritzava durament a l'amo, a l'administrador i

a quasi tots els redactors d'un periòdic molt industrial de Barcelona.

Naturalment que, si el llibre va fer molta gràcia als periodistes, als penyistes de l'"Ateneu" i "al públic en general", als interessats no els n'hi va fer gens.

Pocs dies després, un escriptor bromista va trobar per la Rambla a un plumífer de l'esmentat diari que, ultra ocupar un càrrec molt important dintre el cos de redacció i ésser molt amic de l'administrador, quines teories comparteix en absolut, per conveniència, naturalment, i fa la crítica literària.

—I doncs — li va preguntar — que no penseu parlar d'aquest llibre que ha publicat Fulano?

—Vos direu! — respongué el periodista —. Després de la pal·liça que ens clava...!

I després, amb un tó d'amargor:

—Si, almenys, hagués enviat un anunci o una gasetilla de "pago", encara com aquell...

"El gordo en la mano"

L'ALTRA nit, en un cine de barriada, feien "El último varón sobre la tierra". Es tracta d'una cosa molt nandulandesca. Figurint-se que en tot el món, s'hi ha declarat una epidèmia de "varonitis" i els mascles, així que arriben als dotze anys, la dinyen. El sexe femení, naturalment, que no és atacat per l'estrany microbi, s'ho té de fer tot sol. La presidenta del Concili de Ministres, envia una expedició a la recerca de mascles i, per fi, un dels cossos expedicionaris, que són uns cossos que estan molt bé, descobreix en una caverna a l'"último varón sobre la tierra".

Es un xicot que va tenir un desengany amb la promesa i va fugir desesperat del món civilitzat. Amb això ha degut la seva salvació, per estar allunyat dels focus del virus terrible.

La que l'ha fet presoner, no sense gran resistència per part d'ell, que és una mena de "casto José", se l'emporta cap a Nova York i allí decideix vendre'l en pública subhasta, a veure qui en dóna més, perquè la noia està pels calers i no per res més.

"Una mujer a quien le toca la lotería, y renuncia al premio..."

— "¡Qué tonta!" — diu una de les dones —.

— "Ya tienes razón" — respon una altra —.

"Tener el gordo en la mano y dejarlo escapar..."

No rieu? Les noies que eren al cine, varen riure molt!

L'hortolà de Sant Boi

L'INFERN DE MOSCOU

JO em trobava a Moscou, en 1905, durant la primera revolució russa, en viatge d'informació. Una tarda d'hivern, per fer dues hores de temps, vaig ficar-me a una església. Un "pope" barbut predicava sobre els torments de l'infern.

— Horribles són, germans meus — exclamava — els càstigs que els dimonis imposen als míseros pecadors. L'infern, com ja vos he dit, és una immensa caverna de gel. De gel són les portes, de gel les pedres, de gel els camins, i quan, defallit pel fred, algun condemnat cau a terra, acudeixen els dimonis i el fan despertar, apedregant-lo amb rocs de glaç...

Quan el "pope" va baixar de la trona, vaig acostar-m'hi i, a cau d'orella:

— Pare—li va dir—sap que amb el sermó d'avui m'ha deixat bocabadat? Jo, mai no havia sentit dir que l'infern fos de gel, sinó de foc...

El "pope" em mirà mig compassivament.

— D'on ets, fill meu? — em preguntà.

— Espanyol — vaig respondre-li.

— Ah, espanyol...! Però, aquí, fill meu, a Rússia, no veus el fred que fa? Si jo digués als meus feligresos que a l'infern hi havia foc, amb la m'sèssia que tenen, que no poden comprar carbó, no n'hi hauria cap que no pequés per anar-se'n a escalfar-se a l'infern...

Tit Hella

MANIES

ESCOLTAT en un tranvia:

— Em sembla que la meua dona em fa portar banyes!

— Tu si que raí! Quan et poses una cosa al cap!

F. Orrolla

Ella, reflexionant:

— Estem en un recó de l'envelat i, mireu quina cosa més estranya! Estic tocant el pal!...

UN ACCIDENT

EREM al Paral·lel. Era dissabte a la nit i tot estava ple com un ou. No sentint ganes de torrar-nos en cap lloc de diversió, vàrem decidir anar a donar un tom fins al moll, que és cosa sanitàosa, agradable i, sobretot, molt econòmica.

Anàvem una colla de set o vuit, entre ells en Bosch, un noi molt trempat i que sempre estava a punt de fer barrila.

En arribar a la cantonada que fa el Paral·lel amb el carrer del Cid, hi vàrem veure un grup bastant nombrós de gent.

Què passarà, què no passarà..? Anem a fer el xafarder.

En el moment en què ens hi apropàvem, vàrem trobar a la Caterina, una cambrera de l'“Apolo”. bastant trempadota.

—Què ha passat, a n'allí? — li vàrem preguntar.

—Res, una dona que estava amb un, i li ha agafat no sé què...

En Bosch, en sentir allò, es va posar a riure, tot dient:

—I per això hi han tants badocs? Jo si que ho sé el què li ha agafat!

B. Orrango

—M'agrada aquest porró, perquè el broc gros em recorda el meu promès!...

LA PROVA DE FIDELITAT

EL meu amic Mariné, comerciant en pebre vermell, té una mecanògrafa nova, rossa, més bonica que un sol i més enjogassada que un goç de sis mesos.

En Mariné s'hi ha engrescat i, si les coses van pel camí que ell es pensa, confia arribar a aconseguir d'ella quelcom molt important, que no és precisament que li porti el correu a les sis ni li faci la feina a l'hora, ni s'equivoqui en l'ortografia.

No. En Mariné vol una altra cosa. Una altra cosa que jo no necessito pas explicar, perquè vos- lès ja se l'han pensat. I no insisteixo.

Però, abans de començar l'assalt, en Mariné vol tenir una seguretat. La de què, en qüestió de quartos, és una noia de totes preudes, incapaç d'abusar de confiances i de familiaritats que puguin venir després...

I, amb l'objecte de provar-la, l'altre dia l'home va deixar un feix de bitllets damunt de la seva taula de despatx, com aquell que bada.

—I què va resultar? — li vaig preguntar jo, mentres m'ho explicava.

—Què havia de resultar? Que hem vaig trobar el feix al mateix lloc on l'havia deixat!

—I, no n'hi faltava cap?

—Això no t'ho puc dir... Com que en deixar els diners, no hem vaig recordar de contar-los!

LA BONA MINYONA

EL senyor Llacsons s'havia quedat vidu. I, com que era un home que, malgrat els seus cinquanta dos anys, encara es mantenia valent, va posar un anunci al “Diluvio”, demanant una minyona “para todo”.

Perquè el senyor Llacsons era un home pràctic i pensava: “Així en sortiràs de tot per pocs quartos i estaràs ben servit.”

No cal dir que van respondre la mar de xicotes a l'administració del periòdic, on ell anunciava li rebrien les ofertes. Va contestar a la que més bé li va semblar que compliria amb les seves múltiples i delicades obligacions, citant-la per a l'endemà.

La xicoteta es va presentar. Era una morenassa d'uns trenta anys, força assequible.

—Que té algun certificat de treball? — li va preguntar ell.

—No, senyor — féu la noia —. Però, l'últim amo que vaig tenir, quin nom i adreça porto aquí, em va dir que havia quedat molt content dels meus serveis...

—I, va estar-hi molt de temps?

La sol·licitanta va somriure, tot responent:

—Tres quarts d'hora justos...

But Xacka

Van Dull Hett

LES IMPACIENTES

LA Fineta està a punt de casar-se amb un jove que acaba de llicenciar-se en lleis. Com que el casament es fa a gust de tots — inclús de la parella, cosa no gaire freqüent avui en dia — tot anirà bé, segurament, i pel setembre hi haurà cerimònia, i un servidor de vostès, que és amic de la família de la núvia, conta menjar confits.

Ja està tot preparat. Tenen pis llogat, ella s'acaba la roba per la cerimònia... En un mot, es podrà fer tot sense presses ni engúnies. Però, la Fineta, està nerviosa, impacienta i desganada.

—Però, dona! — li deia l'altre dia sa mare —. Sembla mentida que estiguis tan frisoosa! Què vols més? No et cases al teu gust? No està tot arreglat per dintre de dos mesos?

—Sí! — va respondre ella —. Però, és que tinc ganes d'ésser ja casada, per a què el meu marit m'expliqui què és això del dret de l'home damunt de la dona!

Van Tresca

UN BARRA

EL record de la barra de totes les categories, el detenta, a Barcelona, en Parés, corredor de melindros i galetes i acreditat "corrido". Darrerament va entabanar a una pobre noia a la que, després d'haver seduït miserablement — ja veuen vostès que jo sóc un home a qui agrada parlar bé — va plantar al mig del carrer sense cap consideració.

—Ai, Déu meu! — ploriquejava la noia, tot queixant-se al seu seductor de l'abandó en què la deixava —. On devia tenir jo el cap, el dia en que et vaig dir que sí?

—No t'ho sabria dir, noia, perquè no me'n recordo — va esclamar el barra d'en Parés —. Damunt del coixí no era, perquè ens trobàvem a Les Planes...

K. Parró

LA RESPOSTA OPORTUNA

ERA diumenge, després de dinar. A casa dels senyors Prunés estaven reunides diverses visites. Els homes parlaven de política, els joves de fútbol, les nenes de promesos i de modes, i les mamàs de casaments.

—A mi — deia una de les senyores — en Pepet, el promès de la meua Carme, ja m'agrada. Però, té un defecte! El que és en la qüestió d'estudi, no hi entra!

El xicot, que estava present, va creure oportú contestar.

—Carmeta — digué a la seva estimada — fes el favor de no deixar-me quedar malament davant d'aquestes senyores!

—I què vols de mi?

—Que diguis si és veritat, que hi entro o no!

L. Absib

L'ACORD COMPLERT

A la Poneta, una raspa de fora, d'allò més xamosa, n'hi passava una de crespa. Figurant-se que treballava a casa d'uns senyors molt seriosos, que tenien un noi d'aquells que no surten de nits, que no renega, que no té amics, que no llegeix llibres verds ni compra postals d'aquelles... Un veritable angelet, però que havia posat a la Poneta en un compromís d'aquells que s'acaven a casa la llevadora.

Algú la va aconsellar bé:

—Ves-te'n a consultar un advocat!

La Poneta no en consultà un, sinó dos. I, l'endemà anà a veure a la persona que li havia donat el concell.

—He vist dos advocats — li va dir — i tots dos estan d'acord.

—Ah, sí?

—Sí! Tots dos m'han fet pagar deu pessetes per la consulta!

R. E. Tallét

—Avui em sembla que no tindrè més remei que tirar-me al mar.

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

EL BON CAÇADOR

L'ONZAU dels Lluisos de la dolça terra de França, pot dir-se que començà la dinastia dels grans amadors que més tard es digueren Lluís XIII, XIV i XV.

Era un home de costums aburgesades que, llevat de la mania de penjar algun que altre vassall, no se li podia tirar res en cara i, ben mirat, Lluís l'onzau no era pas dels monarques que tingués més fatlera de penjar. Si penjava, era ben bé per evitar murmuracions entre els veïns de monarquia, que ben sovint li preguntaven amb cert deix de malícia:

—I doncs, Lluís, que ja no són moda, les penjarolles, a casa teva?

Es clar que, de tan en tan, també feia sortija de vassalls per a gust propi i divertiment particular, però això, cal fer-ne confessió, era ben bé un cas extraordinari i sols acostumava a presentar-se en aquells dies tardorals en què la gent de la Xampanya li portava com a present un most endiastrat capaç de fer perdre els estreps a l'home més sensat. Llevat d'això i de què quan els vassalls rondinaven per pagar els tributs, feia alguna que altra estossinada, Lluís l'onzau, quasi, quasi, podríem dir que era un bon rei.

A n'ell, deixant-lo córrer darrera dels isarts i els porcs singlars i deixant-li esbotzar de tan en tan alguna donzella, el tenien entretingut, el mateix que una criatura.

I, veieu?, les donzelles li agradaven que fossin camperoles, emmorenides pel sol, amb farum d'anyell i ovella, com els formatges de llet.

Deia que eren més fruitoses, més assaonades, més femelles.

—Això, això és una dona! — cridava amb satisfacció, quan n'enfaldillava alguna amb esclops i sense mitges, dessota d'un presseguer.

I les narines li aletejaven com panells de campanar i les nines li lluien com dues cuques de llum.

Ell deia que la Sorel feia olor d'aigua de malves, mentres que les pagesetes tenien gust de pa brú.

Un dia, caçant, caçant, el bon rei pegà una llambregada a una pastora i, penjat del braç del

senyor de Marmontel, li digué d'aquella manera suau i cortisana que sols saben dir-ho els bons reis:

—Redell, tu! Mira quina mossa més caia! De bona gana me la daixoneses!...

Es clar que la frase era sùtil i alada com un sospir de monja, però els grans reis tenen grans cortisans, i per això el brau senyor de Marmontel va comprendre de seguida la madrigalesca insinuació del monarca.

I, sense fer-s'ho repetir, va picar l'ull a dos arquers çapats i fornits que els hi guardaven les espatlles, i en un tres i no res la pastoreta fou portada al més proper pabelló de caça.

La sentaren, l'ompliren de cintes i bonics, li posaren unes calces noves i unes mitges de punt de seda, l'ompliren de totes les olors fines de l'Àrabia i del Japó, la calçaren amb xapins de satí, l'endiumenjaren amb un vestit de pastora d'aquells que es posaven les cortisanes per carnestoltes, i quan la tingueren el que se'n diu que semblava que sortís de la capsa, el senyor de Marmontel digué solemniament al bon rei Lluís que s'esperava a la porta:

—Senyor: hi havem fet tot el què havem sapigut, però tinc por de què encara hi torbareu un xic de regust.

En véure-la, el rei, va clavar una patada a terra, tan forta, que tot va trontollar i, encarant-se amb el cavaller exclamà, amb la mateixa finor que gastava quan reunia els seus prohoms:

—Mira que n'ets, d'animal! Si a mi el que m'agradava, era l'olor de truja que feia!...

LAURA BRUNET

NO VAL A CONFONDRE

EN una penya de l'Ateneu s'hi reuneixen cada tarda, cap al tard, uns quants "bons vivants", amics del platxeri de contar contes picants.

De tan en tan, entre conte i conte, s'hi barreja algun xisto d'aquells que aixequen la pell del perjudicat.

Avui li ha tocat el torn de rebre al senyor Bonshoms i quan menys s'ho esperava, en Cremalleres li ha dit, clavant-li uns copets a l'espatlla:

—Apa, senyor Bonshoms, que ja ens ho han dit, que vostè és un heroi en qüestions amoroses.

—Jo? I ara! — ha fet l'al·ludit, cbrint uns ulls com unes taronjes.

—Sí, home, sí, vostè! Ja ho sabem, ja, que quan fa una conquesta i es posa a comptar en les taules aritmètiques del plaer, no para fias a vuit...

El senyor Bonshoms somriu maliciosament, es cala les ulleres, creua les mans damunt la panxa i, mirant cap a les vigues, aclareix:

—En el fons, ja hi ha un punt de cert, en això que diu, Cremalleres, però el veritable heroi, no sóc jo, cregui, és la meva dona...

Ramsés II

—T'agrada aquesta combinació?
—Les teves, m'agraden totes.

EL TRUC DE L'ESTACIO

SI alguna vegada vostès es casen, no vagin a Londres. Quan jo vaig unir per sempre el meu destí amb la senyora que pateixo — o sigui, fa trenta cinc anys, que és més que cadena perpétua — vàrem tenir la mala idea d'anar a passar uns dies a la capital anglesa. El primer dia, la dispesera on estàvem em va cridar seriosament:

—Vostè compendrà — va dir-me — que jo em sé fer càrrec de què vostès s'estimen, però s'estan fent petons tot el dia, la meva filla té catorze anys i...

Me'n vaig fer càrrec. Vaig mudar de pensió aquella mateixa tarda. La nova mestressa no tenia cap menor entre la seva parentela. Allí, almenys, podria estar tranquil. Sols hi havia un bordegàs de setze anys...

Feia mitja hora que havíem pujat l'equipatge, i la nova dispesera em féu un signe, cridant-me a part.

—Vostès són casats de nou, oi?

—Sí, senyora.

—Ah, vaja! Així, ja ho comprenc... Però, miri: no podrien refrenar-se un xic, fins a la nit? El meu fill és jove, saben...? Llavors, vostè compren...

R AFELET, Rafelet! — cridà en Lluís, en descobrir al seu amic dins d'un auto de lloguer que marxava al pas.

—Què vols? — respongué aquest amb certa acritut.

—Baixa, home, que he de dir-te una cosa molt interessant!

—Ara no puc: vaig amb una... meuca.

I, de seguida, un caparró sortí per la finestreta i una veueta digué gentilment:

—Per servir-lo, senyor...

Cofés

L'ADJECTIU IMPRECIS

A L Fornos, de Madrid. Un torero, un dibuixant i un reporter parlen de l'estrany temperament de l'Hoyos i Vinent:

—Es un home poc expansiu. discret, concentrat — diu el reporter.

—Impenetrable! — afegeix el dibuixant, arrodonint el concepte.

—“Ezo no é cierto!” — tanca de cop el torero, donant un cop de puny damunt de la taula.

Paqitu París

—Has vist quins tranvies més grans que han sortit ara?

—Sí, noia; haurem de buscar altres llocs per divertir-nos!

Ja s'han acabat les empentes!

Vaig comprendre i, al dia següent me'n vaig anar a la fonda. A les poques hores d'ésserhi, vaig per entrar al meu quarto i em trobo amb un cuiner i una cambrera damunt del nostre llit. Escàndol! Ve l'amo, i els dos culpables, amb tot cinisme, responen:

—Com que aquest senyor i aquesta senyora s'estan petonejant tot el dia, és clar, ens han fet venir ganes...

—Home, faci el favor de refrenar els seus ímpetus fins a la nit! — em va respondre, malhumorat, l'amo de l'establiment.

Jo, que crec que l'amor és una cosa com la cervesa, que es pot pendre a totes hores i sempre

que un en tingui ganes, vaig rumiar la manera de poguer anar fent. La meva Lluïsa, la pobre, mai no contradiu els meus gustos. Vàrem pensar, doncs, deixar Londres.

Però, mancaven sis dies per a que sortís barco. Sis dies d'abstinència! Llavors, vaig tenir una idea genial. Anàvem a les estacions, al temps de sortir els trens. —Adéu, fins a la tornada! — començàvem, com si anéssim a separar-nos per un llarg viatge. I allí ens abraçàvem i petonejàvem al nostre gust. Després sortíem, ens anàvem a donar un passeig i, quan teníem ganes de canviar novament les nostres tendreses, anàvem a una altra estació...

K, Mándula

EL GANDUL EMPEDERNIT

Hl ha gent que mai no té feina. Ni a l'hivern, ni a l'estiu, ni a la tardor, ni a la primavera. En Copons era d'aquests. Jo el conecia feia tres mesos, i ja em costava, de pesseta en pesseta, perquè ell cultivava el "sablajo" homeopàtic, i confiava més en la continuació del remei que empleava per a la seva misèria, que les grans dosis que, al principi, semblen que ho han de curar tot, i et deixen com abans.

—Ja ho veu! — em deia cada vegada que el trobava —. Sóc l'home més desgraciat d'aquest món! No trobo feina enlloc! I miri que corro, i cerco, i m'esforço, però tot és en va!

Jo, quasi sincerament emocionat, el començava a planyer, quan en Copons afegí:

—No em podria donar una altra pesseta? Avui no sé on anar a sopar...

I, "pela que te crió", perquè jo sóc així, i no puc sentir contar misèries sense que la meva butxaca se'n ressenti.

L'endemà es repetí l'escena. I l'endemà passat. I l'altre. Fins que, ja un xic empipat de tan saquejar-me, em vaig decidir a dir-li:

—Home! Trobo, Copons, que vostè està molt de desgràcia! Fa tres mesos que el conec, i no l'he vist treballar ni un dia!

—I per què no et poses a pescar? Que no tens la canya?

—Sí, però tu m'has de donar l'esquè.

—Què hi vol fer! — em va respondre —. Era persegueix la fatalitat! Pensi que, d'ençà que es va morir la meva mare, que al cel sigui, no he trobat feina, per més que he fet!

—I, quan temps fa, que es va morir la seva mare?

—Miri: tres dies després d'haver nascut jo... Va morir de les conseqüències del part...

F. L. Avioli

LA CURA DIFÍCIL

QUAN el metge va arribar, l'Angelina apenes si va gosar a fer-li una lleugera inclinació amb el cap. Sense que res no li fes mal, es trobava tota frívola i sentia un neguit inexplicable, que feia que de dia en dia s'anés esllanguint més.

El metge, un jove alt i ben plantat, que la visitava des de que era casada amb el vellet del seu marit, va acostar-s'hi i, mentres li feia algunes preguntes, la va polsar. Després, va auscultar-la lleugerament i, en haver receptat, va quedar mirant-se la malalta fit a fit.

—Quina és la causa del meu mal, doctor? — féu l'Angelina.

—Senyora, no és una causa, sinó dues, les que la fan estar malalta!

—Dues?

—Sí: la seva juvenença i l'edat avançada del seu marit.

L'Angelina, en sentir allò, s'enrogí.

—Sí — afegí el metge — és el que li dic. Veu aquesta flor? — digué, senyalant una de les que hi havia posades en un gerro —. Doncs, ja comença a marcir-se, i això és perquè li falten cada dematí les quatre gotes que la feien estar fresca i amb els colors brillants. Doncs, vostè és el mateix. Li falten aquestes quatre gotes...

Després de dir això, es despedí per anar-se'n; mes l'Angelina, encesa de cara i amb els ulls mig tancats, el cridà:

—Doctor! Doctor! No porta pas el botiquí d'urgència, per casualitat..?

F. Orrolla

L'HOME PENEDIT

SAPS, aquesta nit passada, el veí d'aquí sota s'ha barallat amb la seva dona.

—No em ve de nou.

—Oh! Es que li ha trencat una cadira per l'esquena!

—Caratsus! Ve't aquí perquè aquest matí estava tan trist!

—Motius tenia!

—Està clar! Els remordiments! A hores d'ara, ja en deu estar penedit!

—I força! Calcula, una cadira nova!

B. Orrango

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'àpit!

L'ANTONET

CARRER Salmeron amunt, en Joan es topa amb una dona superbament hermosa.

—Això és peix al cove — es diu a si mateix, i la segueix lentament fins a la Fontana. Ella tomba per la Rambla del Prat, i ell, amatent, se li posa al costat.

—Si no l'haig de molestar, senyoreta, em permetré acompanyar-la.

—Ja n'ets, de plaga, ja! — esclata ella, rient com una bogeta.

—Però... què veig! Si ets la Carmeta!

—La mateixa, nano, la mateixa!

—Mare de Déu! Estàs feta un pom de flors. I d'on has tret tantes joies?

—Tu diràs!

—Qui t'ha donat aquestes perles de les orelles?

—L'Antonet.

—I aquest cigró de l'índex?

—L'Antonet.

—I aquest pendanfit tan formós?

—L'Antonet.

—Bé però, qui és, aquest Antonet?

—No en coneixes d'altre: és el nom que jo li he posat a n'allò que vos fa tornar tarumbes a tots i que és el tresor que tenim totes les dones...

Peret

LA COL-LABORACIO

TEMPS enrera, un acreditat industrial aficionat a la literatura, havia fet companyia amb un jove i avui llorejat escriptor per a traduir pel teatre obres estrangeres. En els cartells, aquestes portaven sempre, en lletres grosses, el nom de l'industrial i, si alguna vegada s'hi afegia el de l'escriptor, era en segon terme i en lletres petites.

—Però—preguntaren un dia al postergat literat.— Com és que tu no firmes mai les teves traduccions i el teu soci sí? Què hi posa, ell?

—Ell? Hi posa el paper i la tinta.

Aquesta esperitual resposta fou contada a l'industrial aficionat a la literatura, i allí acabà la companyia.

Però allí començaren també els triomfs teatrals de l'escriptor, que encara duren.

El Cabrit Audaç

TOT S'HA D'APROFITAR

LA Carmeta, la xamosa minyona de la família Ruscalleda, havia quedat sola a casa amb don Rafel, que ja feia dies que li anava al darrera grapejant-la per tots els recons. Ella, que tenia vint anys i tota la febre pròpia de l'edat, sentia una cosa estranya que li encenia les sangs, però es resistia heroïcament.

Don Rafel, en veure's sol amb ella, va creure que havia arribat el moment de fer-se seva aquella garrida minyona i començà a empaitar-la com un faune.

Quan la tingué empotrada en un recó de la cuina, la noia agafà un ganivet de pam i mig, i cridà en to melodramàtic, com si fos de la companyia d'en Rojjas:

—Don Rafel, vostè farà de mi el que vulgui, però després... després em mataré!

Consti que va dir "després". Es el que ella pensaria: Morir, per morir, no ho perdem tot!

K. Rallot

SI, senyors — començà a explicar-nos, acabat el cafè, el bon amic i excelent company Justí, espòs llegendari de la no menys bona amiga i excelent companya Leonor —. Quan començava a posar-se seriós lo del prometatge, ara fa un any i mig, un dubte terrible em va mossegar les entranyes.

Tots els de la penya, que des de temps immemorial practicàvem amb la Leonor el comunisme amorós, vàrem tremolar i ens assaltà la mateixa pregunta:

—S'haurà apercibut de quelcom, aquest imbècil?

—Creieu-me que em va preocupar de debó. Quan tu et casis, quan tu posseixis aquesta deliciosa criatura que va a compartir amb tu els dolors i els goigs de la vida per a sempre més, és indubtable, dades les teves probades facultats de bon mascle, que a les poques setmanes de gaudir l'estat matrimonial, la teva dona començarà a trobar-se malament, li agafaran basques i, tota tremolosa i encara un xic vermella de vergonya, vindrà a dir-te a l'orella que aviat a la teva família hi hauran prous individus per a fer la manilla! Doncs bé: aquest pensament, que en un altre hauria fet germinar tota una garba de dolces il·lusions, em deixà com glaçat. I a fe que no és que a mi no m'agradin les criatures, ni que la tendra idea d'una paternitat futura no em fos agradosa. Al contrari. Jo me'l veia ja grasó, somrient amb la seva camisa, amb la panxa a l'aire, com se'ls acostuma a retratar per a enviar la fotografia a l'àvia, i cada vegada que el meu cervell se me'l representava així, semblava que en aquell moment passava un núvol que enfosquia aquella visió de felicitat. Pensava, no vos ho imaginareu pas, amics meus... en la dida!

—Sí, és clar, l'augment de preu, conseqüència de la crisi de les subsistències...

—No, no era això. Era un factor d'importància tot altra que material. Com anava el meu fill a mamar la llet destinada al fill d'un carboner, d'un drapaire o un "croupier" de set i mig? Les deplorables conseqüències que pot tenir, segons ha demostrat la ciència, el mamar la llet d'un origen plebei, eren una pesadilla i revoltaven la dignitat de la meva raça! Quan, veu's aquí, amics meus, que vaig tenir una idea genial,

Tots vàrem retenir l'alè, esperant qualche despropòsit.

—Jo tenia — continuà en Justí — una minyona del Vallés, innocent i fava com no n'he coneguda d'altra. Què vaig fer? La vaig empaitar... Es clar, la pobra noia es va deixar caure com un conill amb un tal entusiasme i un del·liberat oblit de totes les pràctiques en ús i desús per a evitar compromisos, que no havien passat tres setmanes que la pobra noia vingué al meu quarto i em confesà, en un tor-

rent de llàgrimes, que estava cuita i beneïda! Si amics meus: començava a palpitava un infant a les seves entranyes! No tinc de dir-vos que de l'alegria, quasi em vaig tornar boig! Vaig eixugar les seves llàgrimes, no me'n recordo si amb la punta de la seva camisa o amb un cantó dels llençols, i li vaig dir:

—No t'espantis, nineta! Dintre de tres setmanes em caso, no amb tu, sinó amb la meva promesa! Tu seràs la dida del fill que jo tindrè amb la meva dona, i l'altre, el nostre, el farem criar amb biberó! No t'agradarà, rateta, poguer dur una vida més descansada, no haver-te de preocupar més que de la criatura i no fregar més a terra, no escombrar ni ventar el foc...?

El nostre amic es deturà un moment i després continuà:

—I, veu's aquí, amics meus, com ara tinc assegurada la salut del meu petit Alfred... Estic tranquil, perquè sé que la llet que beu és bona, és fresca, és sana, perquè és com si fos de la meva fàbrica pròpia... Sinó, qui sap el què fóra del meu Alfred, del troç de les meves entranyes, de la meva raça!...

Tots vàrem somriure, pensant que, si set ciutats es disputen ésser el bressol d'Homer, érem allí set amics que podríem disputar-nos, amb tota imparcialitat, la paternitat ilegitima del petit Alfred. En Justí va finir:

—Tots els homes, quan es casen, s'haurien de preocupar, no sols de portar fills al món, sinó de preparar una bona dida per a criar-los...

—Es senzill — féu un de nosaltres —. Fer-los criar per sa mare!

—Per sa mare? — respongué en Justí —. Això és per una dona que no té res que fer... Però, la meva...! La meva, que a cada tres per dos té d'anar a cuidar a la seva mare, i algunes nits es queda amb ella quan a la pobra vella l'atormenta el reumatisme!

I quan el deixàrem, l'Albert, el tenori número 1 de la colla, digué:

—Si amb la minyona del Vallés ha sigut tan desgraciat com amb la seva dona, creieu-me que el planyo!

Van Tresca

DIALEG

ES veritat, senyora Pona, que la noia li ha fugit de casa?

—Sí, senyora! I amb un manobre! Jo que tenia esperances de què fes un disbarat amb el fill de l'amo de la casa on vivim! Però, ja ho deia son pare, que al cel sigui, que aquesta noia ens cobriria de vergonya!

K. Pritxet

Conte premiat en el número passat:
DE LA RAMBLA ESTANT

—I no et poses salvavides?

—No. El salvavides el guardo pels cassos de compromís.

L'HOME QUE ENGANYAVA ALS AMICS

Si, senyor, sí — començà a explicar-me aquella tarda el senyor Boix, mentre acabàvem de pendre el nostre cafè al "Bar Baró" —. L'amic amb qui més broma hem fet en aquest món, ha sigut en Ferrer, que Déu l'hagi perdonat. Figuri's que a l'època que li parlo — fa deu anys — ens trobàvem cada nit una colla de companys a un bar del carrer de Vigatans. Erem set o vuit. Així que jo arribava, en Ferrer, que hi formava part, s'aixecava i se n'anava.

Si no perquè era un bon amic meu i des de feia una colla d'anys el coneixia, hauria acabat per molestar-me i pensar que la meua presència li era desagradosa. "Però, on va" — li feien tots. "Cap a casa! Tinc feina!" I així sempre, fins que tots nosaltres començàrem a sentir-nos intrigats.

Una nit, a penes en Ferrer fou fora, jo vaig tenir la gran idea.

—Creieu — vaig demanar als meus companys que en Ferrer se n'ha anat a treballar?

—I ca! — respongueren tots a una —. A ben segur que ja deu estar roncant a casa seva...

—Anem a darli una sorpresa?

Així ho acordàrem. Pagàrem les consumacions i sortirem, jo davant. Els altres amics, només de pensar la broma que fariem, ja reien com uns ximples.

Arribàrem davant de la casa on vivia en Ferrer. A la seva finestra, gens de llum.

—Ho veieu? — vaig dir jo —. Deu dormir com un angelet. Cantem-li "La dogaresa" a chor!

Ens vàrem posar en renglera i començàrem a pujar l'escala. Un cop davant la porta del seu pis,

trucàrem. Silenci. Tornàrem a trucar. Res. Als pocs moments, s'obrí la porta del pis del davant. Una bona senyora sortí.

—Que cerquen al senyor Ferrer?

—Justos!

—Oh! No ve mai almenys fins a quarts de dotze!

En Ferrer ens enganyava com un mal amic! Segurament, devia tenir algun "lío"...

Pensant en la broma que fariem l'endemà, jo vaig voler tornar cap a casa. Però, aquí, els companys, que fins llavors no feien més que riure, devingueren sobtadament seriosos.

—Com? Deixar-te marxar a dormir, després del bon rato que ens has fet passar? Això, ni en broma!

I, vulgues que no, se m'emportaren altre cop al bar, on estiguérem bebent fins al tard. I, quan me n'anava cap a casa, mai no direu qui vaig trobar, que tornava de no sé quina expedició nocturna? En Ferrer! Veu's aquí perquè cada nit se n'anava tan de jorn!

En arribar a casa, jo tenia por de què la dona em fes mala cara per lo tard que hi havia anat. Sort que, pobreta!, que em va dir que no es trobava bé i que la deixés dormir...

I, com que jo somreia, el senyor Boix finí:

—De totes maneres, miri: era un bon xicot, després de tot... Quan va morir, en vaig tenir un sentiment... Oh, i la meua dona també, malgrat que a penes el coneixia, no es pensi...

Tit Hella

—No sé, però trobo que avui has estat més va-lent que altres dies.

—Res, noia, ja és ben veritat que l'EROTYL fa miracles!

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTEN-

CIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

SEGONS diu un periòdic estranger, la comtessa Vera de Cathcart, està a punt de contraure matrimoni per segona vegada amb en Geden Boissevain, l'home que vesteix millor de Londres.

La comtessa Vera de Cathcart va estrenar fa algú temps una obra titulada "Cendres d'amor", que fou protestada sorollosament a Londres i a Nova York per immoral.

El senyor Boissevain, fou l'únic espectador que no va participar de l'opinió del públic la nit de l'estrena i, per a demostrar-ho palesament, va a casar-se amb la autora que, segons sembla, està molt joiosa de casar-se amb un home pobre — el seu futur marit és empleat de Banca — però que és el que vesteix millor de la capital britànica.

I a tan bona condició jo també haig de suposar que, ademés, aquest bon home, també sabrà despullar.

0 0 0

ANEM a registrar un petit èxit d'un servidor de vostès.

La setmana passada, jo proposava que el banquet dedicat a l'inquiet i vibrant "Paquito" Madrid, amb motiu de la publicació del seu llibre "Sangre en Atarazanas", es celebrés a càrrec de Parés.

No va ésser així, i l'acte va tenir lloc diumenge passat a la nit al Majestic Hotel, amb l'èxit de concurrència i de cordialitat que es mereixia.

Però, dimecres a la nit, o sigui, deu hores escasament després de la sortida de LA TUIES, es reunien a càrrec de Parés els companys i amics d'en Carballo, per homenatjar-lo amb motiu de l'èxit de la campanya iniciada per ell per aconseguir la llibertat d'en Ferran Torruella.

I és que jo, *L'Afarta Pobres*, en qüestió d'anar a jalar, en sé el que es diu la prima, i la gent m'ha d'escoltar.

0 0 0

SEGONS hem llegit a la secció teatral de l'"A B C", en un poble de no recordem quina província, un vell de vuitanta tres anys ha fugit de la llar matrimonial a la recerca d'aventures amoroses, deixant sola i sens ampar ni recursos a la seva muller, que té un sigle i tres anys.

Davant d'un cas com aquest, un tan sols pot exclamar: —Son coses de la canalla, que es tenen de perdonar.

0 0 0

SYDNEY Chaplin, el germà d'en Charlot, ha començat a filmar una pel·lícula que es titola "El mejor agujero".

Lo de "El mejor agujero" és cosa que no està mal, però, com ja sabem quin és, no resulta original.

0 0 0

AHIR al vespre vàrem tornar a tenir al "Còmic" funció de benefici. El favoregut era aquesta vegada el "regisseur", Francesc Dartó.

Hi va anar l'Enric Borràs, en Vendrell i molta gent, i hom va sortir de la festa satisfet i molt content.

0 0 0

DIMECRES va tenir lloc al "Còmic" el benefici del popular actor en Badoret Sierra.

I mai no dirien que van representar al feude de "Oui-Oui" i "Yes Yes"? "Terra Baixa"

Sí que estan ben bé de broma drama intens en aquests temps, i en un lloc on sols es veuen pantorrilles i cendrers.

0 0 0

TITOL d'una gasetilla teatral del "Ciero":

"Barreto se pasa a la comedia".

La nova és interessant, però l'autor és un xungón, perquè a veure, digui, digui:

—Es passa? Bé, però, per on?

L'Afarta Pobres

PATI BLAU

Tot home de bon paladar, ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors

Café-Flambres-Mariscs - Xarcuteria

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59

GARGANTA CERDA
Pastillas

Angines - Aфонia

Ronquera

Venda: _____

SEGALA i FARMACIES

PAGEOL

Cura la blenorragia

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Tèlèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 pts. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival -

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1 - BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE

Teléfono 1186 A.

Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas

GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...

Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons : Lavatges per a després del bany. Cassa de curació per a que s'assequen. Polvos per matar cabses de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la

LOTION LADIL que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Far...

La Novela Pequeña

surt els dimecres

NOVEL·LETES

SENTIMENTALS

64 planes 20 cèntims

SARNA (RONYA)

es cura en des minuts amb **SULFURETO CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'específics **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con s conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales **ABIERTO DIA Y NOCHE** - Conde Asalto, 16 y 18 -

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—I vostè, senyoreta?
 —Llet.
 —Sola?
 —Ampolla.